

Θεοφάνης Σικελός.

Ἕμνογράφος ὀνόματι Θεοφάνης εἰς καὶ μόνος ἦτο γνωστός ἄχρι τοῦδε, ὁ ἐκονομαζόμενος Γραπτός· ἀλλ' ὅμως ὑπῆρξε καὶ ἕτερος ὁμώνυμος Ἕμνογράφος, Σικελός τὴν καταγωγὴν· ὃν εὖρον ἀναφερόμενον ἐν τινι μεμβρανίνῳ κώδικι τῆς δεκάτης ἐκατονταετηρίδος, τοῦ Σικελοῦ τούτου Θεοφάνους καὶ τελείαν ἁσματικὴν ἐμπεριέχοντι ἀκολουθίαν „εἰς τὸν ἄγιον ἀπόστολον Βήρυλλον, ἐπίσκοπον Κατάνης“· ἦτο δὲ πρότερον ὁ κώδιξ οὗτος τοῦ μακαρίτου ῥώσου ἀρχιμανδρίτου Ἀντωνίνου καὶ νῦν εὐρίσκεται ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ τῆς Πετροπόλεως (ἀριθ. ἑλλην. κωδ. 553). Ἡ ἀκολουθία κατέχει ἐν τούτῳ τῷ κώδικι χῶρον ἕξ περιέπου σελίδων (φύλλ. 18^β—21^α), καὶ συνίσταται πρῶτον ἐξ ἐνὸς καθίσματος, τουτέστι τοῦ καθ' αὐτὸ τροπαρίου, εἶτα ἐκ τριῶν στιχηρῶν καὶ τοῦ κανόνος, ἀκροστιχίδα οὐδεμίαν ἔχοντος, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος αὐτόν, καὶ τοῦτο, κατὰ τὸ σῆνηθες, ἐν τῇ Ϟ\alpha .

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀνεξήτουν τὸν Σικελὸν τοῦτον Θεοφάνην ἐν ταῖς συλλογαῖς τῆς μεσαιῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας καὶ οὐδεμίαν αὐτοῦ μνείαν εὕρισκον ἐν αὐταῖς· τέλος δὲ νομιζῶ ὅτι ἀνεκάλυψα αὐτὸν ἐν τῷ βίῳ Ἰωσήφ τοῦ Ἕμνογράφου, ὃν συντάξέ τις Ἰωάννης διάκονος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ρήτωρ. Οὗτος ὁ Ἰωάννης ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦτο Σικελός καὶ ὅτι τὸν βίον αὐτοῦ εἶχε συγγράψει πρότερον εἰς Θεοφάνης μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος¹⁾· πράγματι δὲ εἰς τύποις ἀνέκδοτος βίος Ἰωσήφ τοῦ Ἕμνογράφου ὑπάρχει ἐν τῷ 1534 κώδικι τῆς ἐθνικῆς τῶν Γάλλων βιβλιοθήκης (Bibliothèque Nationale; ancien fonds N° 1534, φύλλ. 67—77), οὗ ἡ ἐπιγραφή ἔχει οὕτω· „Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ τοῦ Ἕμνογράφου, πρότερον μὲν μοναχοῦ καὶ πρεσβυτέρου γεγονότος, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἱερῶν καὶ ὑπερτίμων σκευῶν τῆς τοῦ θεοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας φύλαξ προχειρίζεται παρὰ Βασιλείου ἀνακτος, συγγραφεὶς παρὰ Θεοφάνους μοναχοῦ πρεσβυτέρου καὶ ἡγουμένου τῆς αὐτοῦ μονῆς“²⁾. Τὸν Θεοφάνην τοῦτον δυνατὸν

1) Migne, Patrolog. graec. τ. 105, σ. 941.

2) Catalogus codicum hagiographicorum graecorum Bibliothecae Nationalis Parisiensis. Bruxellis 1896, σ. 231.

είναι να ἐκλάβωμεν Σικελὸν ἄμα καὶ μαθητὴν τοῦ ὕμνογράφου Ἰωσήφ· διότι ὁ αὐτὸς βιογράφος Ἰωάννης ἀναφέρει, ὅτι μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὁ Ἰωσήφ παρουσίασεν εἰς τὸν πατριάρχην Φώτιον τὸν ἑαυτοῦ „μαθητὴν Θεοφάνην“, ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἐπὶ τούτου προστασίαν αὐτοῦ¹⁾. Οὕτως εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὕμνογράφου Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ ὑπῆρξε καὶ ἕτερος Θεοφάνης, μαθητὴς ἡγαπημένος τοῦ ὕμνογράφου Ἰωσήφ, ὅστις ἠδύνατο νὰ εἶναι Σικελός, καθὰ καὶ ὁ διδάσκαλος καὶ προστάτης αὐτοῦ Ἰωσήφ· τούτον δὲ τὸν Θεοφάνην ὁ πατριάρχης Φώτιος ἀνέδειξεν ὕστερον ἡγουμένον τῆς μονῆς, ἣν αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ εἶχεν ἰδρύσει περὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν²⁾, προορίσας αὐτὴν ἴσως εἰς τοὺς ἐκ Σικελίας καταγομένους μοναχοὺς καὶ ἐπισκέπτας τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσκυνημάτων. Ἐνταῦθα μνήμης ἀξία εἶναι ἐπιστολὴ τις τοῦ πατριάρχου Φωτίου πρὸς τινα φίλτατον αὐτῷ καὶ λογιώτατον Θεοφάνην μονάζοντα³⁾, ἐξ ἧς οὗτος φαίνεται ὡς Σικελιώτης· αὕτη δὲ ἐργάφη πιθανῶς ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ πατριαρχίας, ὅτε ὑπῆρχον εἰσέτι ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰκονομάχοι· εἰς τούτων ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως διωρίσθη χαρτουλάριος ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ διετίρβεν ὁ δηθεὶς Θεοφάνης· ἐξ οὗ ὁ Φώτιος γράφει αὐτῷ, ὅτι „τῆς περιβοήτου Σικελίας ἐφθασεν ὁ ὀλεθρος“· καὶ ἂν τὴν ἐκφρασιν ταύτην ἐκλάβωμεν ὡς ἀπλὴν εἰκόνα καὶ περιορίσωμεν αὐτῆς τὴν ἔννοιαν εἰς τὸ σύνολον μιᾶς ἀδελφότητος Σικελῶν μοναχῶν, τὸν δὲ χαρτουλάριον ἐκεῖνον ὑπολάβωμεν διωρισμένον ἐν αὐτῇ τῇ μονῇ τοῦ Ἰωσήφ, τότε δυνατὸν εἶναι νὰ πιστευθῇ, ὅτι οὗτος ὁ Θεοφάνης ταυτίζεται πρὸς τὸν Θεοφάνην, ὃν ὁ Ἰωσήφ παρουσίασας εἰς τὸν Φώτιον ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπ' αὐτοῦ προστασίαν αὐτοῦ.

Τοῦ Σικελοῦ Θεοφάνους μία καὶ μόνη ἀσματικὴ ἀκολουθία ἐγνώσθη μέχρι σήμερον, αὕτη ἢ πρὸς τὸν ἅγιον Βῆρυλλον ἐπίσκοπον Κατάνης, ἣν ὁ Θεοφάνης ἐποίησε διὰ τοὺς ἐν Κατάνη χριστιανούς, παρ' οἷς καὶ τὸ λείψανον εὐρίσκετο τοῦ Βηρύλλου· καὶ ὁποῖος μὲν ἦτον οὗτος ὁ Βῆρυλλος, διδάσκει σαφῶς ὁ πρὸς αὐτὸν ἀσματικὸς τοῦ Θεοφάνους κανὼν, ὅστις ἐψάλλετο, κατὰ τὸν κώδικα, ἐν ᾧ περιέχεται, τῇ 24-ῃ τοῦ μαρτίου μηνός· ὅμως δὲ κατὰ τὰ συναξάρια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ἅπερ συνετάχθησαν ἐν τῷ 9-ῳ καὶ τῷ 10-ῳ αἰῶνι, ἢ μνήμη τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἁγίου Βηρύλλου ἐτελεῖτο ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 22-ᾳ τοῦ μαρτίου μηνός⁴⁾· ἀλλ' ἢ μνήμη αὕτη κατὰ τὰ μεταγενέστερα

1) Migne *ἔνθ.* ἀνωτ. σ. 972.

2) *Αὐτόθι* σ. 961.

3) Φωτίου ἐπιστολὴ 108-ῃ τῆς ἐκδ. Βαλέττα, σ. 429—431.

4) A. Дмитриевскаго Описание литургическихъ рукописей. Киевъ 1895, τ. 1, σ. 56.

Κώδιξ 40-ὸς τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις συλλογῆς τοῦ Σταυροῦ, φύλλ. 114^b.

συναξάρια μετετέθη εἰς τὴν 21-ην τοῦ αὐτοῦ μηνός¹⁾· περιέχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα συναξάρια καὶ τινες εἰδήσεις περὶ τοῦ ἀτόμου τοῦ Βηρούλλου, αἵτινες ἐν παραφράσει νεοελληνικῇ εὐρίσκονται καὶ ἐν τοῖς ἐντύποις μηναίοις καὶ ἐν τῷ νικοδημείῳ συναξαριστῇ· ἑλληνιστὶ δὲ τὸ κείμενον αὐτῶν ἔχει ἐν τῷ ἰδίῳ ἡμῶν χειρογράφῳ ἑξαμήνῳ τοῦ 15-ου αἰῶνος οὕτω (φύλλ. 33^ρ): „Τῷ αὐτῷ μηνὶ καὶ μῆμη τοῦ δσίου πατρὸς ἡμῶν Βηρούλλου ἐπισκόπου Κατάνης: — Διπλὰ θανῶν Βήρουλλος²⁾ εὐράτο στέφη, | ὡς κυριεύσας καὶ παθῶν καὶ δαιμόνων: — Οὗτος ἐξ Ἀντιοχείας ἔλκων τὸ γένος, τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ³⁾ μαθητευθεὶς καὶ ἐν τῇ Δύσει γενόμενος, ἐπίσκοπος Κατάνης ὑπ' αὐτοῦ προχειρίζεται· καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς τὸ ἑαυτοῦ ποιμνιον ποιμάνας, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐχειραγῶγησε καὶ θαύματα παντοῖα κατεργάσατο, ἐξ ὧν ἐνὸς ἐπιμνησθῆναι δεόν. Πηγῇ ἦν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον πικρότατον ὕδωρ ἔχουσα, οὗ τὴν πικρίαν προσευξάμενος τῷ θεῷ μετέβαλεν εἰς γλυκύτητα· ὅπερ ἰδῶν τις Ἕλλην, ἄκρωσ τῇ εἰδωλολατρείᾳ προσκείμενος, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ καὶ σὺν ἐκείνῳ ἕτεροι πολλοί. Ἐν τούτοις εἰς βαθὺ γῆρας ἔλασας καὶ τὸν ἐν ἀγίοις πρέποντα ὑπνον ἀναπαυσάμενος, κατετέθη ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ ἐντίμως, ἰάματα παρέχων τοῖς αὐτῷ μετὰ πίστεως προσιοῦσι μέχρι τῆς σήμερον“.

Ἡ πρὸς τὸν ὄσιον Βήρουλλον ἀκολουθία ἔχει οὕτως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τ(ὸν) ἅγιον ἀπό(στολον) Βήρουλλον⁴⁾ ἐπίσκοπον Κατάνης.

Κάθισμα. Ἦχος α' πρὸς τὸ „Τὸν τάφον σου, σωτήρ“.
 Θυσίαν καθαρὰν* διὰ βίου τελείου
 προσῆξας σεαυτὸν* τῷ δεσπότη τῶν ὄλων·
 ἐντεῦθεν καὶ γέγονας* ἱεράρχης θεόληπτος,
 θύων, ὄσιε,* τὰς ἀναιμάκτους λατρείας
 καὶ τὴν ποιμνὴν σου* ἐπιστηρίζων τῇ πίστει,
 πανεύφημε Βήρουλλε.

Στιχηρά. Ἦχος α' πρὸς τ(ὸ) „Τῶν οὐρανίων ταγμάτων“.
 Ἐπὶ τοῦ ὄρους, παμμάκαρ,
 τῶν ἀρετῶν ἀναβάς
 καὶ καλυφθεὶς τῷ γνόφῳ

1) Αρχιμ. Сергіѣ, Полннѣ Мѣсяцесловѣ, τ. 1, σ. 72.

2) Κῶδ. κύριλλος· οὕτω καὶ ἐν ἑτέροις ἀντιγράφοις καὶ ἐν ταῖς σλαβικαῖς μεταφράσεσιν.

3) Ἐν τῇ παραφράσει τοῦ Νικοδήμου διδάσκαλος τοῦ Βηρούλλου ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἁσματικῇ ἀκολουθίᾳ.

4) Κῶδ. βύριλλον· οὕτω καὶ ἐξῆς.

τῆς σεπτῆς θεωρίας
κατείδες τοῦ δεσπότου
τὴν δόξαν σαφῶς
τῆς καρδίας σου ὕμμασι·
διὸ φωστήρ ἐχρημάτισας ἀληθῶς,
καταυγάζων κτίσιν ἅπασαν.

Τῶν ἀποστόλων τῶν θείων
ᾧφθης συμμετοχος,
ὡς τοῦ Πέτρου φντεία
γεγονῶς, ἱεράρχα
Βήρυλλε θεόφρον·
διὸ καὶ πολλοὺς
πλανωμένους ἐπέστρεψας
ταῖς διδασκαῖς ταῖς ἐνθείοις καὶ τῶν σεπτῶν
τεραστίων ἐπιδειξέσει.

Τῇ τμητικῇ σου μαχαίρᾳ,
πάτερ, διέκοψας
τὰς τῶν βλασφημῶν γλώσσας,
ὀρθοδόξως κηρύξας
Θεὸν τὸν ἐν τριάδι·
καὶ πλάνην σαφῶς
διελέγξας πολύθεου
υἱοῦς εἰργάσω τοῦ κτίστου καὶ ποιητοῦ
τοὺς ἐν πίστει σοὶ προστρέχοντας.

Ο ΚΑΝΩΝ.

Θεοφάνους Σικελοῦ.

Ἦχος β'.

Ῥιθὴ α'. „Λεῦτε, λαοί, ἄσωμεν“.

Αἶνον Θεῷ* πίστει προσάξωμεν ἅπαντες
τῷ τὸν αὐτοῦ θεράποντα* κατακοσμήσαντι
ἀρεταῖς πολυτρόποις
καὶ δεύτερον Μωσέα* ἐξαναστήσαντι.
Σὺ ἀναβάς* ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ τῶν ἀρετῶν
τὸν θεῖον νόμον ἔλαβες,* Βήρυλλε ὄσιε,
πλαξὶ τῆς διανοίας,
τῷ κάλλει τῆς ψυχῆς σου* ὑπερεκλάμψας φαιδρῶς.
Σὺ νοητῶς*, Βήρυλλε, εὐωδιάζων ᾧφθης·
τὴν ψυχικὴν γὰρ ἴασιν* πᾶσι διήνθησας,

ὡς τοῖς σώμασι πόα
θεόπνευστος βοτάνη* ἀναδειχθεὶς τοῖς πιστοῖς.
Θεοτοκίον.

Ζωῆς πηγῇ* πέφυκας, παρθενομῆτορ ἀγνή,
τὸν ἀρχηγὸν καὶ κύριον* κνοφορήσασα,
τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων,
δροσίζουσα τοὺς πίστει* δοξολογοῦντάς σε.

Ῥιθὴ γ'. „Στερέωσον ἡμᾶς“.

Ἀνέτειλε φαιδρῶς* καθάπερ ἥλιος
τῷ κόσμῳ* ἡ μνήμη τοῦ ἱεράρχου
καὶ φωτίζει τὰς καρδίας ἡμῶν
τῶν πιστῶς ἐκτελούντων ταύτην χάριτι.

Φυτεία γεγονῶς* τοῦ Πέτρου, ὄσιε,
τὸν βότρυ* τὸν θεῖον καρποφορήσας,
νῦν τῆς πίστεως τὸν οἶνον ἡμῖν
τοῖς πιστοῖς νοητῶς συνεκέρασας.

Τὴν μάχαιραν λαβὼν* τοῦ θεοῦ πνεύματος
τὸ θράσος* ἐξέτεμες τοῦ Βελίαρ
καὶ γενναῖος ἀνεδείχθης ἡμῖν,
νικηφόρος Χριστοῦ ἱερώτατος.
Θεοτοκίον.

Οὐ γλῶσσα γηγενῶν*, οὐ νοῦς ἀσώματος,
ἰσχύει* τὸν τόκον σου ἐρμηνεύσαι·
ὕπερ φύσιν γὰρ καὶ ἔννοιαν,
θεοτόκε, τὸν κτίστην ἀπεκύησας.

Ῥιθὴ δ'. „Εἰσακήμοα, κόριε, τὴν ἀκοήν“.

Σκεῦος ὕδατος ἐδείχθης καθαρὸν,
παμμάκαρ ἱεράρχα,
καὶ τὸ θεῖον πνεῦμα
ἐν σοὶ κατώκησε.

Τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καθελὼν
ἐκήρυξας ὀσίως
εὐσεβείας δόγματα
θεῖω νεύματι.

Φωτισθεὶς θεῖω πνεύματι τὸν νοῦν
μετέστης, πάτερ, πρὸς τὰ ἄνω
καὶ κατὰ τῆς πλάνης
ἀντηγωνίσω στερεῶς.

Θεοτοκίον.

Ἀπροσμάχητον τείχος σε καὶ κραταιὰν
ἐλπίδα, θεοτόκε,
οἱ πιστοὶ κεκτήμεθα
ἐν κινδύνοις ἀεὶ.

Ῥαδὴ ε'. „Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός“.

Τὴν θείαν ζώνην λαβὼν
περιεβάλου, ἱερὲ Βήρυλλε,
καὶ τοῦ ἐχθροῦ* καθεῖλες τὸ ψεῦδος
καὶ στέφος ἐκ θεοῦ* ἐδέξω ἀξίως
ὡς μύρα τῆς χάριτος.

Εἰς οὐρανοὺς ἀρπαγεις
τοῖς τῆς ψυχῆς σου ὀφθαλμοῖς, ὄσιε,
τῶν θεικῶν* ἐπέγνωσ δογμάτων
τὴν ἄβυσσον, πάτερ*, βροτοῖς ἐκαλύπτων
τριάδος τὴν ἔλλαμψιν.

Τὴν πανοπλίαν λαβὼν,
ἱεροφάντορ, τοῦ θεοῦ ἥσχυνας
ἀθλητικῶς* ἐχθροῦ τὴν μανίαν
καὶ δόγμασι θείοις* τοῦτον κατατρώσας
ἀγάλλῃ αἰώνια.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ,
θεογεννήτορ, οἱ πιστοὶ ἐγνωμεν
ἄνευ σκορᾶς* υἱὸν γεννηθέντα,
θεὸν ἀληθινὸν* καὶ ἄνθρωπον φύσει·
διό σε δοξάζομεν.

Ῥαδὴ ε'. „Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων“.

Ὡς Ἐνώχ μετετέθης τῷ πνεύματι
ἐκ τῶν ἐγγυθονίων σὺ πρὸς τὰ οὐράνια
καὶ ἀφθαρσίας εἴληφας
ἐπαξίως, μακάριε, στέφανον.

Ἀντιόχεια ὡσπερ στερέωμα
ὠφθη νοητῶς ἀνατείλασα Βήρυλλον,
ὡς ἑωσφόρον ἥλιον
δαδουχοῦντα τὴν κτίσιν τοῖς θαύμασιν.

Τὴν πικρίαν τοῦ ρείθρου μετέβαλες
ὡσπερ Ἐλισσαῖος τὸ πρὶν εἰς γλυκύτητα,

καὶ τοῖς λαοῖς τὸ ἄποτον,
 λεράρχα, ἐποίησας πότιμον.

Θεοτοκίον.

Ἀνωτέρα τῶν ἄνω δυνάμεων
 καὶ ἁγιοτέρα ὑπάρχεις, πανάμωμε,
 ὑπερφνωῶς χωρήσασα
 τὸν ἀχώρητον λόγον ἐν μήτρᾳ σου.

Ῥωδὴ ζ'. „Εἰκόνας χρυσεῆς“.

Εἰκόνα παθῶν* ἐν ἀσκήσει νοητῶς
 οὐ προσεκύνησας
 καὶ οὐ κατέφλεξεν ἡ τοῦ σώματος
 κάμιμος, πάτερ, τὸν δρόμον σου·
 πνεύματος πλησθεὶς δὲ ἁγίου
 θαρσαλέως ἐκραύγαζες·
 εὐλογητὸς εἶ ὁ θεὸς
 ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν).

Ποιμὴν πρωτουργὸς* ἀνεδείχθης κραταῖος
 τῶν Καταναίων, σοφέ,
 καὶ προσενήνοχας τῷ δεσπότῃ σου
 πληθὸς λαοῦ ὀλοκάρωμα·
 ὄθεν σε πιστῶς ἐξαιτούμεν,
 παριστάμενος πρέσβευε
 ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου θεῶ
 ῥυσθῆναι πάσης φθορᾶς.

Ἡ ζωσα πηγῆ* ταῖς δεήσεσι ταῖς σαῖς,
 Βήρυλλε, πάντας θαμβεῖ,
 ῥεῖθρον ἐκβλύζουσα μὲν πικρότατον,
 εἰς γλυκασμὸν δὲ τρεπόμενον,
 ὄντως προδηλούντων εἰδώλων
 τὴν πικρίαν ἐκρεύγουσαν,
 εἰσαγομένην δὲ σαφῶς
 θείαν γλυκύτητα.

Θεοτοκίον.

Λιμὴν ἀσφαλῆς*, προστασία φοβερά
 καὶ τείχος ἄρρηκτον
 τοῖς ἐν ἀνάγκαις κινδυνεύουσιν,
 χειμαζομένοις ἐν θλίψεσιν,
 ταῖς πρὸς τὸν υἱόν σου πρεσβείαις,
 θεοτόκε, ὑπάρχουσα

ἐκ πολυτρόπων πειρασμῶν
σῶζε τοὺς δούλους σου.

Ἰδιὴ η'. „Τὸν ἐν καμίῳ τοῦ πυρός“.

Τῆς σωτηρίας τὴν ὁδὸν
πᾶσιν ἠνοιξας, σοφέ,
τοῖς Καταναίοις,
προκαθίσας τῷ θρόνῳ
τῆς ἐκκλησίας πιστῶς,
ἐκ Πέτρου* καὶ θείας ἐλλάμπειως
τοῦτον, ἱεράρχα*, δεξιόμενος ἀξίως.

Ἐξεθαμβήθησαν, σοφέ,
τῶν ἀγγέλων οἱ χοροὶ
τοῖς σοῖς ἀγῶσι
καὶ δαιμόνων τὰ πλήθη
τρόμος συνέχει σφοδρὸς
καὶ πᾶσα* ἡ κτίσις ἐξίσταται
καὶ βροτῶν τὸ γένος* τιμᾶ σε ἐπαξίως.

Τοὺς καταφεύγοντας πιστῶς
ἐν τῇ λάρνακι τῇ σῆι,
ἱεροφάντα,
ἐκ κινδύνων ἑρυσθῆναι
καὶ πειρασμῶν τοῦ ἐχθροῦ
δυσάπει* καὶ παντοίας θλίψεως
τὸν ἀγαθοδότην* Χριστὸν ἀδιαλείπτως.
Θεοτοκίον.

Ἀκαταπαύστως οἱ πιστοὶ
τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχαγγέλου
μελωδοῦντες,
θεοτόκε, βοῶμεν·
„Χαῖρε, Μαρία σεμνή,
ἡ πάντας* τῇ σεπτῇ γεννήσει σου
ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν* βελῶν λυτρωσαμένη“.

Ἰδιὴ θ'. „Τὸν ἐκ θεοῦ θεὸν λόγον“.

Τῆς διανοίας τὸ ὄμμα
εἰς τὸ ὕψος ἐπάρας
ἐπέγνωσ τῆς τριάδος τὴν αὐγὴν,
καὶ τοῖς βροτοῖς ἐπιλάμπας, σοφέ,
κατεπλούτισας πάντας
τὸν θεῖον φωτισμὸν θεοπρεπῶς·

ὄθεν σε ἐπαξίως
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Λύχνος ἐδείχθης, καμμάκαρ,
νοητῶς καταλάμψας
ὁδεύων τὰ περιχώρα σαφῶς
καὶ τῆς Χριστοῦ ἐπιγνώσεως
ὡς λαμπτήρας ἐμφύχους
κοσμήσας ἱερεῖς θεοπρεπῶς
καὶ τῆς πλάνης τὸν κόσμον
αὔθις ἀπολυτρούμενος.

Θεοτοκίον¹⁾.

Νῦν οἱ πιστοὶ ἀθροισθέντες
ἔξαιτοῦμέν σε, πάτερ,
ἀεὶ καθικετεύειν τὸν Χριστόν,
ὄπως λιμοῦ καὶ βαρβάρων φθορᾶς
καὶ παντοίων κινδύνων
λυτρώσῃται ἡμᾶς ὡς δυνατός,
ἵνα σε ἐπαξίως
ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ἐν Περουπόλει.

Ἄ. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς.

1) Τοῦτο ἐκ σφάλματος τοῦ καλλιγραφοῦ, ὅστις παρέδραμε νὰ γράψῃ ἐν τῷ κώδικι τὸ κυρίως θεοτοκίον, ἐκλαβὼν ἀντ' αὐτοῦ τὸ τρίτον τῆς φθῆς ταύτης τροπάριον.